

Beköszöntő

Felpezdült az ország, mindenki véleményt formál, értékel, podcastot gyárt, tekintettel a közelgő választásokra, ez alól az egészségügy sem jelent kivételt. Soha ennyi, az ellátórendszert érintő beszélgetés nem látott napvilágot, ami azt (is) mutatja: éppenséggel van miről vitatkozni. Olyan szereplők is megszólalnak, akik korábban ritkán vettek részt hasonló diskurzusokban – ez kifejezetten üdvözlendő, hiszen új nézőpontokat, friss gondolatokat hoznak be az értékelések világába.

Érzékelhetően újra a közpolitikai figyelem középpontjába került az ellátórendszer napi működése, ami az események függvényében teljesen indokolt. Csak emlékeztetőül: utoljára akkor övezte ekkora érdeklődés az ágazatot, amikor az azóta megszűnt Szabad Demokraták Szövetsége átvette az egészségügyi tárca irányítását, és kapacitásmegszüntetést, vizitdíjat, valamint több-biztosítós modell bevezetését tűzték ki célul. Az előzetes elképzelésekből csupán az ágyak leépítésére és a betegutak összekuszálására futotta, nagy vihart kiváltva, a többi próbálkozást elmosta a népharag.

Érdekes módon a 2010 utáni korszak, amely az államosítással és az erőteljes központosítással gyökeresen átrajzolta a korábbi keretrendszert, nem váltott ki ekkora társadalmi reakciót. Akkoriban a nyilvánosság nemigen kínált fórumot arra, hogy az emberek jobban megértsék a rendszer működését – nem úgy, mint a SZDSZ-féle reformok idején, amikor a tévék és rádiók vitákkal voltak tele. Most viszont újra élénk az érdeklődés, a korábbi passzivitás szertefoszlott.

Nem egy újabb nagy rendszerreform váltotta ki ezt az aktivitást, hanem a hétköznapiak valósága: a szükséges kezelésekhez való nehézkes hozzáférés, a halasztott műtétek, elmaradó vizsgálatok hosszú sora. Eközben szinte észrevétlenül megerősödtek a magánszolgáltatók – a közfinanszírozott rendszer hiányosságaira válaszul. A valódi feszültségek itt robbantak ki: a 2020-as évek elején sokaknak még volt némi megtakarításuk, amit hajlandóak voltak egészségügyi célra fordítani – különösebb morgolódás nélkül. Mára azonban ezek a tartalékok elfogytak az érintett társadalmi csoportokban, egyre szűkebb kör engedheti meg magának a magánegészségügyet. Ez bizony fordulópont.

Közben a magánszolgáltatók – különösen a nagy hálózatokat működtetők – is szorult helyzetbe kerültek. A széles bázisra méretezett kapacitások kihasználatlanná váltak, fejlődni pedig csak akkor tudnának, ha bonyolultabb beavatkozásokat is vállalnának – ehhez viszont jelentős beruházásokra lenne szükség. Csakhogy a megtérülés kérdéses. Ebben a környezetben nem csoda, ha megszületett Kóka János vitairata, amely az „Egészségügy megújításának 10 pontos, 10 ezer milliárdos programja” címet viseli. A dokumentum élénk érdeklődést váltott ki, szerepel a híradásokban, és helyet kapott egészségügyi konferenciák programjában is. Úgy tűnik, az ágazat dolgozói ki vannak éhezve a rendszerszintű elemzésekre – szeretnék átlátni, mi zajlik körülöttük, és választ kapni arra a kérdésre: csak ők elégedetlenek, vagy mindenki más is.

Kóka János vitairata alapvetően azért született meg, hogy promotálja abbéli meggyőződését, szükség van a nagyvállalatok számára kötelező jelleggel kiegészítő biztosítás megkötésére a dolgozók minél gyorsabb ellátáshoz jutása érdekében. Hogy pontosan értsük, mit is sugall a dolgozat: lassan annyira nem lehet az egészségügyi szolgáltatásokhoz hozzáférni, hogy az már veszélyezteti a cégek érdekeit a munkaerő stabil megtartásában, fenntartásában, gyors felgyógyulásában. Ezért fogalmazódott meg a cél, hogy a legalább 100 vagy 250 főt foglalkoztató cégek adómentesen köthessenek egészségbiztosítási szerződéseket dolgozóiknak, ami soron kívüli ellátást biztosít számukra. Durva láttelep. Kimondva, kimondatlanul, de azzal is számol a javaslatcsomag, hogy jelentős hányadban a magánszolgáltatóknál veszik igénybe a szükséges szolgáltatásokat, nem kizárva persze a lehetséges szolgáltatói körből a klinikákat, nagyobb kórházakat sem. Hogy mennyire életképes Kóka vitairata a kormányzat számára, még nem ismert, arra azonban már most érdemes felhívni a figyelmet, hogy ez a javaslat a társadalmi egyenlőtlenségeket növelni fogja.

Szóval, itt tartunk, elementáris igény fogalmazódik meg az átfogó, jövőbe mutató egészségpolitikai programalkotás iránt. Reméljük, jövő ilyenkor már múlt időben beszélhetünk erről a hiányról.

Dr. Sinkó Eszter

*Magyar Egészségügyi Menedzsment Társaság
elnökhelyettes*

2025. május 28.